

Περίμενα αυτό το βαμπίρ χρόνια. Και μόλις μπήκε μέσα στο μπαρ. Από τότε που τα βαμπίρ βγήκαν από τις κάσες τους (όπως τα ίδια λένε χαριτολογώντας), τέσσερα χρόνια πριν, ζούσα με την ελπίδα πως κάποιος θα ερχόταν στο Μπον Ταν. Είχαμε όλες τις άλλες μειονότητες στη μικρή μας πόλη – γιατί όχι και την πιο φρέσκια, τους νομίμως αναγνωρισμένους πλέον αθάνατους; Προφανώς, όμως, η αγροτική βόρεια Λουιζιάνα δεν ήταν και πολύ δελεαστική πρόταση για τα βαμπίρ· από την άλλη, το κέντρο των δραστηριοτήτων τους δίχως αμφιβολία ήταν η Νέα Ορλεάνη – ας όψεται η Αν Ράις, σωστά;

Πάντως, δεν είναι μεγάλη η απόσταση από το Μπον Ταν στη Νέα Ορλεάνη, κι όσοι έμπαιναν στο μπαρ έλεγαν πως, αν πετούσες μια πέτρα στο δρόμο, θα πετύχαινες σίγουρα ένα. Αν και καλύτερα να μην το έκανες.

Εν πάση περιπτώσει, εγώ περίμενα το δικό μου βαμπίρ.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι δε βγαίνω έξω συχνά. Κι όχι επειδή δεν είμαι όμορφη. Είμαι. Είμαι ξανθιά, γαλανομάτα, είκοσι πέντε χρονών, τα πόδια μου είναι μακριά, το μπούστο μου χορταστικό κι έχω μέση δαχτυλίδι. Δείχνω μια χαρά ντυμένη με την απολύτως καλοκαιρινή στολή της σερβιτόρας που ο Σαμ διάλεξε για μας: μαύρο σορτς, λευκό μπλουζάκι, άσπρες κάλτσες, μαύρα Nike.

Έχω, όμως, ένα κουσούρι. Διότι ως τέτοιο το αντιλαμβάνομαι.

Τα αφεντικά μου στο μπαρ λένε πως είμαι τρελή.

Όπως και να 'χει, το αποτέλεσμα είναι πως δε βγαίνω σχεδόν ποτέ μου ραντεβού. Κι έτσι τα κεράσματα μετράνε στην περίπτωση μου.

Εκείνος –το βαμπίρ– κάθισε σε ένα από τα δικά μου τραπέζια.

Κατάλαβα αμέσως τι είναι. Με κατέπληξε το γεγονός πως κανένας άλλος δε γύρισε να τον κοιτάξει. Δεν μπορούσαν να τον ξεχωρίσουν από τους ανθρώπους! Αλλά εγώ έβλεπα την αμυδρή λάμψη στο δέρμα του κι έτσι ήξερα.

Θα μπορούσα να χορέψω από τη χαρά μου, μάλιστα έκανα λίγα βηματάκια δίπλα στο μπαρ. Ο Σαμ Μέρλοτ, το αφεντικό μου, μου έριξε ένα βλέμμα πάνω από το ποτό που ετοιμάζε και μου έσκασε ένα μικρό χαμόγελο. Άρπαξα το δίσκο και το πανί μου και έσπευσα στο τραπέζι του βαμπίρ. Ήλπιζα πως το κραγιόν μου δεν είχε φύγει και η αλογοουρά μου ήταν ακόμα στη θέση της. Μες στην ένταση αισθάνθηκα το χαμόγελό μου να τραβάει τις άκρες του στόματός μου προς τα πάνω.

Έμοιαζε χαμένος στις σκέψεις του, κι έτσι είχα την ευκαιρία να τον κοιτάξω σχολαστικά, προτού σηκώσει το κεφάλι του. Υπολόγισα πως ήταν γύρω στο ένα και ογδόντα. Είχε πλουμιστά, καστανά μαλλιά, χτενισμένα προς τα πίσω να χαϊδεύουν το γιακά του πουκαμίσου του, ενώ οι μακριές φαβορίτες του έμοιαζαν παράξενες και παλιομοδίτικες. Φυσικά ήταν χλωμός· ναι, ήταν νεκρός, τουλάχιστον για όποιον πιστεύει τα παλιά παραμύθια. Η πολιτικός ορθή θεωρία, αυτή δηλαδή που τα βαμπίρια τα ίδια υποστηρίζουν δημοσίως, είναι πως τύποι σαν κι αυτόν έπεσαν θύματα ενός ιού που τους άφησε φαινομενικά νεκρούς για καμιά-δυο μέρες και στη συνέχεια τους έκανε αλλεργικούς στο φως του ήλιου, στο ασήμι και στο

σκόρδο. Οι λεπτομέρειες ποικίλλουν ανάλογα με την εφημερίδα που διαβάζεις. Όλες τους ήταν γεμάτες με πληροφορίες για τα βαμπίρ αυτές τις μέρες.

Τέλος πάντων, τα χείλη του ήταν υπέροχα, αδρά σχηματισμένα, και είχε αφιδωτά σκούρα φρύδια. Η μύτη του εκτεινόταν κάτω από αυτή την αφίδα, σαν να ήταν πρίγκιπας σε βυζαντινό ψηφιδωτό. Όταν τελικά σήκωσε το βλέμμα του, είδα πως τα μάτια του ήταν ακόμα πιο σκούρα από τα μαλλιά του και πως τα ασπράδια τους ήταν απίστευτα λευκά.

«Τι να σας φέρω;» ρώτησα, χαρούμενη πέρα από κάθε φαντασία.

Ανασήκωσε τα φρύδια του. «Έχετε εμφιαλωμένο συνθετικό αίμα;» ρώτησε.

«Όχι, λυπάμαι! Ο Σαμ έχει παραγγείλει. Θα έχουμε την επόμενη εβδομάδα».

«Τότε κόκκινο κρασί, παρακαλώ», είπε, και η φωνή του ήταν δροσερή και καθαρία σαν το ρυάκι που κυλάει πάνω στις λείες πέτρες. Γέλασα δυνατά. Ήταν υπερβολικά τέλειο.

«Μη δίνετε σημασία στη Σούκι, κύριε. Είναι τρελή», ακούστηκε μια γνώριμη φωνή από την εσοχή στον τοίχο. Όλη μου η χαρά εξανεμίστηκε, αν και μπορούσα να νιώσω το χαμόγελο να απλώνεται ακόμα στα χείλη μου. Το βαμπίρ με κοιτούσε, έβλεπε τη ζωή να φεύγει από το πρόσωπό μου.

«Σας φέρνω το κρασί σας αμέσως», είπα και απομακρύνθηκα, χωρίς να ρίξω την παραμικρή ματιά στο γεμάτο ανταρέσκεια πρόσωπο του Μακ Ράτρεϊ. Ήταν εκεί σχεδόν κάθε βράδυ, μαζί με τη γυναίκα του Ντενίζ. Τους αποκαλούσα Αρουραίους*. Από τότε που μετακόμισαν στο νοικιασμένο

* Λογοπαίγνιο με το επώνυμο Rattrey και τη λέξη rat (=αρουραίος).

τροχόσπιτό τους, στα Τέσσερα Μονοπάτια, έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν για να περνάω απαίσια. Είχα ελπίσει πως θα εξαφανίζονταν από το Μπον Ταν όσο ξαφνικά εμφανίστηκαν.

Όταν πρωτοεμφανίστηκαν στο Μπαρ του Μέρλοτ, με μεγάλη αναίδεια άκουσα τις σκέψεις τους – ξέρω, πολύ μικροπρεπές εκ μέρους μου. Αλλά βαρέθηκα, όπως και όλοι οι άλλοι, και, μολονότι περνάω τον περισσότερο χρόνο μου προσπαθώντας να μπλοκάρω τις σκέψεις των άλλων ανθρώπων, που κάνουν ό,τι μπορούν για να διαπεράσουν τον εγκέφαλό μου, ορισμένες φορές καταθέτω τα όπλα. Γνωρίζω, λοιπόν, πράγματα για τους Ράτρεϋ που ίσως κανένας άλλος να μην τα γνωρίζει. Για παράδειγμα, ξέρω πως έχουν κάνει φυλακή, αν και δεν ξέρω για ποιο λόγο. Ή έχω διαβάσει τις πρόστυχες σκέψεις που έχει κάνει ο Μακ Ράτρεϋ για την υποφαινόμενη. Και τέλος, έμαθα από τις σκέψεις της Ντενίζ ότι είχε εγκαταλείψει ένα μωρό που είχε αποκτήσει δυο χρόνια πριν, ένα μωρό που δεν ήταν του Μακ.

Τέλος, δεν έδιναν φιλοδώρημα.

Ο Σαμ γέμισε ένα ποτήρι από το χύμα κόκκινο κρασί του μαγαζιού, κοιτάζοντας προς το τραπέζι του βαμπέρ την ώρα, που το ακουμπούσε στο δίσκο μου.

Όταν ο Σαμ με ξανακοίταξε, μπορούσα με σιγουριά να πω ότι τώρα ήξερε κι εκείνος πως ο νέος μας πελάτης ήταν αθάνατος. Τα μάτια του Σαμ έχουν το γαλάζιο του Πωλ Νιούμαν, σε αντίθεση με τα δικά μου θολά γκριζογάλανα. Κι ο Σαμ είναι ξανθός, αλλά τα μαλλιά του είναι σαν άχυρο και το ξανθό του θύμιζε ερυθροπυρωμένο χρυσάφι. Είναι μονίμως ηλιοκαμένος και, μολονότι μοιάζει να πλέει μέσα στα ρούχα του, τον έχω δει να ξεφορτώνει φορτηγά χωρίς το πουκάμισό του και η αλήθεια είναι πως διαθέτει αρκετή δύναμη στο πάνω μέρος του

σώματός του. Ποτέ δεν ακούω τις σκέψεις του Σαμ. Είναι το αφεντικό μου. Αναγκάστηκα να παραιτηθώ από προηγούμενες δουλειές μου επειδή ανακάλυψα πράγματα που δεν ήθελα να ξέρω για τα αφεντικά μου.

Ο Σαμ, όμως, δεν έκανε κανένα σχόλιο, απλώς μου έδωσε το κρασί. Κοίταξα καλά το κρασί για να σιγουρευτώ ότι ήταν εντελώς διαυγές και κίνησα προς το τραπέζι του βαμπίρ.

«Το κρασί σας, κύριε» είπα με επίσημο ύφος και τοποθέτησα προσεκτικά το ποτήρι ακριβώς μπροστά του. Με κοίταξε ξανά κι εγώ βύθισα το βλέμμα μου στα υπέροχα μάτια του, μιας και είχα την ευκαιρία. «Στην υγεία σας», είπα μεγαλοπρεπώς. Πίσω μου ο Μακ Ράτρεϋ ούρλιαξε «Έι, Σούκι! Θέλουμε κι άλλη κανάτα μπύρα εδώ!» Αναστέναξα και γύρισα να πάρω την άδεια κανάτα από το τραπέζι των Αρουραίων. Παρατήρησα ότι η Ντενίζ ήταν ντυμένη ωραία απόψε, με ένα ξώπλατο τοπ και κοντό σορτσάκι, με τα μπλεγμένα καστανά μαλλιά της να φουντώνουν γύρω από το κεφάλι της σε ένα κουβάρι πολύ της μόδας. Η Ντενίζ δεν ήταν στ' αλήθεια όμορφη, ήταν, όμως, τόσο απαστράπτουσα και γεμάτη αυτοπεποίθηση, ώστε σου έπαιρνε λίγη ώρα για να το πάρεις χαμπάρι.

Λίγα λεπτά αργότερα είδα, προς μεγάλη μου δυστυχία, τους Ράτρεϋ να μετακομίζουν στο τραπέζι του βαμπίρ. Του μιλούσαν. Δεν έβλεπα να ανταποκρίνεται ιδιαίτερα, ούτε, όμως, και να φεύγει.

«Κοίτα εκεί!» είπα με αηδία στην Αρλήν, την άλλη σερβιτόρα. Η Αρλήν είναι κοκκινομάλλα, με φακίδες, δέκα χρόνια μεγαλύτερή μου και έχει παντρευτεί τέσσερις φορές. Έχει δύο παιδιά και κατά καιρούς πιστεύω ότι με θεωρεί το τρίτο της.

«Καινούργιος, ε;» είπε επιδεικνύοντας μικρό ενδιαφέρον. Η Αρλήν βγαίνει την περίοδο αυτή με τον Ρενέ Λενιέ, και,

μολονότι εγώ δεν μπορώ να δω τι του βρίσκει, εκείνη δείχνει φανερά ικανοποιημένη. Νομίζω πως ο Ρενέ ήταν ο δεύτερος σύζυγός της.

«Ω, είναι βαμπίρ», είπα σε μια αγωνιώδη προσπάθεια να μοιραστώ με κάποιον τη χαρά μου.

«Αλήθεια; Εδώ; Για κοίτα...» είπε, χαμογελώντας λίγο για να δείξει ότι συμεριζόταν την ευτυχία μου. «Δεν πρέπει να είναι και πολύ ξύπνιος πάντως, γλύκα, αν κάνει παρέα με τους Αρουραίους. Από την άλλη, η Ντενίζ δίνει μια παράσταση μόνο γι' αυτόν».

Το είδα κι εγώ, μόλις μου το επισήμανε η Αρλήν· ήταν πολύ καλύτερη από μένα στο να «κόβει» τη σεξουαλική έλξη χάρη στην πείρα της και εξαιτίας της δικής μου απειρίας.

Το βαμπίρ πεινούσε. Έχω ακούσει πως το συνθετικό αίμα που έφτιαζαν οι Γιαπωνέζοι συντηρεί σε καλή κατάσταση τα βαμπίρ, σαν να τα θρέφει, αλλά δεν κατευνάζει την πείνα τους, πράγμα που προκαλεί κατά καιρούς «Ατυχή Περιστατικά» (βαμπιρικός ευφημισμός για τη δολοφονική πόση ανθρώπινου αίματος). Και να σου η Ντενίζ Ράτρεϋ, να χαϊδεύει το λαιμό της, να γυρίζει πέρα δώθε το σβέρκο της... τι τσουίλα.

Τότε μπήκε μέσα στο μπαρ ο αδελφός μου, ο Τζέισον, ο οποίος με νωχελικά βήματα ήρθε προς το μέρος μου να με αγκαλιάσει. Ξέρει πως οι γυναίκες γουστάρουν τους άνδρες που είναι καλοί με τις οικογένειές τους και ευγενικοί στους ανάπηρους, οπότε αγκαλιάζοντάς με πετυχαίνει μ' ένα ομπάρο δυο τρυγόνια. Όχι πως ο Τζέισον χρειάζεται κι άλλους πόντους από όσους μπορεί να αθροίσει μόνος του. Είναι ωραίος. Επίσης, μπορεί να γίνει κακός, αλλά οι περισσότερες γυναίκες φαίνονται διατεθειμένες να το παραβλέψουν.

«Ε, αδελφούλα, πώς είναι η Γιαγιά;»

«Καλά είναι, περίπου στα ίδια. Πέρνα να τη δεις».

«Θα περάσω. Τι παίζει απόψε;»

«Κοίτα και μόνος σου». Παρατήρησα πως, μόλις ο Τζέισον άρχισε να κοιτάζει γύρω του, γυναικεία χέρια φτερούγισαν προς μαλλιά, μπλούζες, χείλη.

«Έι, βλέπω τη Ντη Αν. Ελεύθερη;»

«Είναι εδώ με ένα φορτηγατζή από το Χάμμοντ, που τώρα έχει πάει στην τουαλέτα. Πρόσεχε».

Ο Τζέισον μού χαμογέλασε, κι εγώ απόρησα πώς οι άλλες γυναίκες αδυνατούσαν να δουν τον εγωισμό σε αυτό το χαμόγελο. Ακόμα και η Αρλίν έφτιαξε το μπλουζάκι της, μόλις μπήκε ο Τζέισον, και ύστερα από τέσσερις συζύγους θα έπρεπε να γνωρίζει λίγα περισσότερα για το πώς να κρίνει τους άνδρες. Η άλλη σερβιτόρα, με την οποία δουλεύω, η Ντόουν, τίνανε πίσω τα μαλλιά της και ίσιωσε την πλάτη της για να δείξει τα βυζιά της. Ο Τζέισον τής έκανε ένα νεύμα φιλοφρόνησης. Εκείνη προσποιήθηκε έναν καγχασμό. Είναι στα μαχαίρια με τον Τζέισον, ωστόσο ακόμα θέλει να την προσέχει.

Είχα πραγματικά πολλή δουλειά –όλοι περνούσαν από του Μέρλοτ Σάββατο βράδυ για λίγο– κι έτσι άφησα από την προσοχή μου το βαμπίρ για κάμποσο. Μόλις βρήκα ευκαιρία να κοιτάξω προς τη μεριά του, μιλούσε με την Ντενίζ. Ο Μακ τον κοιτούσε με μια έκφραση τόσο άπληστη, που ανησύχησα.

Πλησίασα στο τραπέζι τους και έριξα μια ματιά στον Μακ. Τότε αφαίρεσα το νοητικό φύλακά μου και άκουσα.

Ο Μακ και η Ντενίζ είχαν πάει φυλακή για αιμοποσία βαμπίρ.

Πολύ αναστατωμένη, μετέφερα παρ' όλα αυτά αυτόματα μια κανάτα μπίρα και μερικά ποτήρια σε ένα ακατάστατο τραπέζι τεσσάρων ατόμων. Επειδή το αίμα των βαμπίρ υποτί-

θεται ότι ανακούφιζε προσωρινά από συμπτώματα αρρώστιας και αύξαινε τη σεξουαλική αποτελεσματικότητα, ένα είδος πρεδνιζόνης και Βιάγκρα σε ένα, είχε αναπτυχθεί τεράστια μαύρη αγορά γνήσιου, αδιάλυτου βαμπυρικού αίματος. Κι όπου υπάρχει αγορά, υπάρχουν και προμηθευτές· στην περίπτωση μας, όπως μόλις είχα μάθει, το βρωμερό ζεύγος των Αρουραίων. Είχαν παλαιότερα παγιδεύσει βαμπύρ και τα είχαν στραγγίζει, πουλώντας μικρές φιάλες με το αίμα τους για διακόσια δολάρια το κομμάτι. Ήταν το πλέον εκλεκτό ναρκωτικό εδώ και δύο χρόνια τουλάχιστον. Κάποιοι αγοραστές τρελάθηκαν μετά από κατάποση ανόθευτου βαμπυρικού αίματος, αλλά αυτό δεν έπληξε καθόλου την αγορά.

Σύμφωνα με τον κανόνα, το βαμπύρ δεν αντέχει πολύ μετά το στραγγισμά του. Οι στραγγιστές συνήθως παλουκώνουν τα βαμπύρ ή τα παρατάνε κάπου στην ύπαιθρο. Μόλις ο ήλιος κάνει την εμφάνισή του, γράφεται η τελευταία πράξη του δράματος. Κατά καιρούς διαβάζεις για βαμπύρ που κατάφεραν να το σκάσουν και διέλυσαν τα πάντα στο πέρασμά τους. Και μετά βρίσκεις τους νεκρούς στραγγιστές.

Τώρα το βαμπύρ μου σηκωνόταν και έφευγε μαζί με τους Αρουραίους. Το βλέμμα του Μακ συνάντησε το δικό μου και τον είδα να με κοιτάζει καταφανώς έκπληκτος με την έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπό μου. Γύρισε από την άλλη, αγνοώντας με, όπως και όλοι οι άλλοι.

Αυτό με έκανε έξαλλη. Πραγματικά έξαλλη.

Τι έπρεπε να κάνω; Όσο εγώ πάλευα με τον εαυτό μου, αυτοί βρίσκονταν ήδη έξω από την πόρτα. Θα με πίστευε το βαμπύρ, αν έτρεχα πίσω τους και του τα έλεγα όλα; Κανένας άλλος δε με πίστευε. Αλλά ακόμα κι αν παρ' ελπίδα με πίστευαν, με αντιπαθούσαν και με φοβόντουσαν, επειδή διάβαζα τις

σκέψεις, που κρύβονται στα μυαλά των ανθρώπων. Η Αρλήν με είχε εκλιπαρήσει να διαβάσω το μυαλό του τέταρτου άνδρα της μια φορά που εκείνος είχε έρθει να την πάρει, επειδή ήταν απολύτως σίγουρη ότι σκεφτόταν να την παρατήσει και αυτήν και τα παιδιά, αλλά δεν το έκανα διότι δεν ήθελα να χάσω και τη μοναδική φίλη που είχα. Αλλά ακόμα και η Αρλήν δεν μπόρεσε ποτέ να μου το ζητήσει ευθέως, διότι κάτι τέτοιο θα σήμαινε πως είχα το χάρισμα, την κατάρα. Οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να το παραδεχθούν. Θα πρέπει να πίστευαν πως είμαι τρελή. Και πράγματι, μερικές φορές ήμουν!

Έτσι αμφιταλαντεύτηκα, μπερδεμένη, τρομοκρατημένη, θυμωμένη, και μετά ήξερα πως έπρεπε να δράσω. Με εξώθησε το βλέμμα του Μακ –λες και ήμουν αμελητέα ποσότητα.

Γλίστρησα προς τη μεριά του Τζέισον, ο οποίος ταξίδευε στα ουράνια την Ντη Αν. Το ταξίδι δε θα ήταν μακρύ γι' αυτήν, όπως εξάλλου είχε αποφανθεί καιρό τώρα και η κοινή γνώμη. Ο φορτηγατζής από το Χάμμοντ κοιτούσε βλοσυρά από δίπλα της.

«Τζέισον», είπα φορτισμένα. Γύρισε για να μου ρίξει ένα προειδοποιητικό βλέμμα. «Άκου, έχεις ακόμα εκείνη την αλυσίδα στο φορτηγάκι;»

«Ποτέ δε φεύγω από το σπίτι χωρίς αυτήν», είπε νωθρά. τα μάτια του περιεργάζονταν το πρόσωπό μου για να εντοπίσουν το πρόβλημα. «Θα τσακωθείς, Σούκι;»

Του χαμογέλασα· ήμουν τόσο συνηθισμένη να χαμογελάω, που μου ήταν εύκολο. «Ελπίζω πως όχι», είπα εύθυμα.

«Ει, θες βοήθεια;» Εξάλλου ήταν αδελφός μου.

«Όχι, ευχαριστώ», είπα προσπαθώντας να φανώ καθησυχαστική. Και χάθηκα προς το μέρος της Αρλήν. «Άκου, πρέπει να φύγω λίγο νωρίτερα. Τα τραπέζια μου δεν είναι και πολλά,

μπορείς να με καλύψεις;» Δεν πίστευα ποτέ πως θα ζητούσα από την Αρλήν τέτοιο πράγμα, μολονότι εγώ την είχα καλύψει πολλές φορές. Αλλά κι εκείνη προσφέρθηκε να με βοηθήσει. «Δε χρειάζεται», είπα. «Θα επιστρέψω, αν μπορέσω. Αν καθαρίσεις τη μεριά μου, θα κάνω το τροχόσπιτό σου».

Η Αρλήν κούνησε με ενθουσιασμό την κόκκινη χαίτη της.

Έδειξα με το δάχτυλο προς την πόρτα της υπηρεσίας, μετά τον εαυτό μου· κούνησα τα δάχτυλά μου σαν να περπατούσα, λέγοντας στον Σαμ ότι φεύγω.

Ένευσε. Δε φάνηκε χαρούμενος.

Βγήκα, λοιπόν, από την πίσω πόρτα, προσπαθώντας να περπατάω όσο πιο αθόρυβα γινόταν πάνω στα χαλίκια. Το πάρκινγκ των εργαζομένων ήταν στο πίσω μέρος του μπαρ μέσα από μια πόρτα που οδηγούσε στην αποθήκη. Εκεί βρισκόταν το αυτοκίνητο του μάγειρα, αλλά και της Αρλήν, της Ντόουν και το δικό μου. Στα δεξιά μου, προς την ανατολή, ήταν σταθμευμένο το φορτηγάκι του Σαμ μπροστά από το τροχόσπιτό του.

Βγήκα από το χαλικόστρωτο πάρκινγκ των εργαζομένων στον ασφαλοτάπητα, που κάλυπτε τον πολύ μεγαλύτερο χώρο παρκαρίσματος για τους πελάτες στα δεξιά του μπαρ. Το Μπαρ του Μέρλοτ βρισκόταν σε ένα ξέφωτο με δέντρα γύρω του, και οι παρυφές του πάρκινγκ είχαν ως επί το πλείστον χαλίκι. Ο Σαμ είχε προσέξει ο φωτισμός να είναι καλός και η σουρεαλιστική λάμψη των έντονων φώτων του πάρκινγκ έκανε τα πάντα να δείχνουν παράξενα.

Είδα το ζουληγμένο κόκκινο σπορ αυτοκίνητο των Αρουραίων και κατάλαβα πως ήταν κάπου εκεί κοντά.

Βρήκα επιτέλους το φορτηγό του Τζέισον. Ήταν μαύρο με θαλασσιά και ροζ νερά στα πλάγια. Του άρεσε πάρα πολύ να

ξεχωρίζει. Σκαρφάλωσα από την πίσω πόρτα και άρχισα να ψαχουλεύω γύρω από το στρώμα για την αλυσίδα του, ένα παχύ κομμάτι από κρίκους, που κουβαλούσε σε περίπτωση καβγά. Την άρπαξα σφιχτά στα χέρια μου, κρατώντας την πολύ κοντά στο σώμα μου για να μην κουδουνίσει.

Σκέφτηκα για ένα δευτερόλεπτο. Το μόνο απομονωμένο σημείο σε κοντινή απόσταση που θα μπορούσαν οι Αρουραίοι να πάνε το βαμπίρ ήταν το τέλος του πάρκινγκ, όπου τα δέντρα κάλυπταν τα αυτοκίνητα. Οπότε γλίστρησα στα κλεφτά προς τα κει, προσπαθώντας να κινηθώ σβέλτα και αθόρυβα.

Έκανα παύση δύο δευτερολέπτων και αφουγκράστηκα. Σύντομα άκουσα ένα βογκητό και αμυδρούς ήχους από φωνές. Τρύπωσα ανάμεσα στα αυτοκίνητα και τους εντόπισα ακριβώς εκεί που είχα υποθέσει πως θα ήταν. Το βαμπίρ βρισκόταν με την πλάτη στο έδαφος και το πρόσωπό του παραμορφωμένο από τον πόνο. Η αλυσίδα που τον κρατούσε δεμένο γυάλιζε πάνω στους καρπούς και στους αστράγαλους του. Ασήμι. Υπήρχαν δύο φιαλίδια με αίμα ήδη στο έδαφος, δίπλα στα πόδια της Ντενίζ, ενώ την είδα να ετοιμάζει καινούργια βελόνα με Vacutainer. Ο αιμοστατικός επίδεσμος ακριβώς πάνω από τον αγκώνα του πίεζε απάνθρωπα το μπράτσο του.

Είχαν στραμμένες τις πλάτες τους προς εμένα και το βαμπίρ δε με είχε δει ακόμα. Απελευθέρωσα ένα μέτρο της κουλουριασμένης αλυσίδας από το χέρι μου. Σε ποιον να επιτεθώ πρώτα; Ήταν και οι δυο τους τιποτένιοι και αγρείοι.

Θυμήθηκα την περιφρονητική απόρριψη του Μακ και το γεγονός πως ποτέ του δε μου άφησε φιλοδώρημα. Πρώτο τον Μακ.

Δεν είχα στην πραγματικότητα παρευρεθεί σε καβγά πιο πριν. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο περίμενα πώς και πώς.

Πήδηξα πίσω από ένα ημιφορτηγάκι και ανέμισα την αλυσίδα. Βάρεσα την πλάτη του Μακ, έτσι όπως αυτός ήταν γονατισμένος δίπλα στο θύμα του. Ούρλιαξε και αναπήδησε. Ρίχνοντας μια ματιά, η Ντενίζ άρχισε να βυθίζει το τρίτο Vacutainer στο θύμα της. Το χέρι του Μακ βυθίστηκε στην μπότα του και αναδύθηκε με μια λάμψη. Ξεροκατάπια. Στο χέρι του κρατούσε μαχαίρι.

«Ο-ο!» είπα και του χαμογέλασα.

«Τρελή τσουλά!», ούρλιαξε. Ακουγόταν σαν να ανυπομονούσε να χρησιμοποιήσει το μαχαίρι. Ήμουν πολύ απασχολημένη για να μπορέσω να διατηρήσω το νοητικό φύλακά μου, κι έτσι στο μυαλό μου ξεκαθάρισαν αμέσως οι προθέσεις του Μακ. Με φούρκισε στ' αλήθεια. Κίνησα προς το μέρος του έχοντας κάθε πρόθεση να τον πληγώσω, όσο πιο άσχημα μπορούσα. Εκείνος, όμως, ήταν προετοιμασμένος και πήδηξε μπροστά κρατώντας το μαχαίρι, ενώ εγώ κράδαινα την αλυσίδα. Έριξε μια λοξή στο μπράτσο μου, αλλά δε με πέτυχε. Η αλυσίδα αναπήδησε και τυλίχτηκε γύρω από τον κοκαλιάρικο λαιμό του σαν ερωμένη. Η κραυγή θριάμβου του Μακ μετατράπηκε σε γρύλισμα. Πέταξε κάτω το μαχαίρι και γραπώθηκε από τους κρίκους της αλυσίδας με τα δυο του χέρια. Μην μπορώντας να αναπνεύσει, έπεσε στα γόνατα πάνω στο τραχύ οδόστρωμα, τραβώντας απότομα την αλυσίδα από τα χέρια μου.

Ωραία, μέχρι εκεί ήταν η ζωή της αλυσίδας του Τζέισον. Έσκυψα με βιάση προς τα κάτω και πρόλαβα να σηκώσω το μαχαίρι του Μακ, κρατώντας το σαν να ήξερα πώς να το χρησιμοποιώ. Η Ντενίζ έκανε μια ξαφνική επίθεση προς το μέρος μας, μοιάζοντας σαν τη μάγισσα του χωριού, έτσι όπως έπεφταν επάνω τις όλες αυτές οι γραμμές και οι σκιές από τα φώτα ασφαλείας.

Σταμάτησε επί τόπου, μόλις είδε πως είχα το μαχαίρι του Μακ. Έβρισε και σιχτίρισε, είπε φρικτά πράγματα. Περίμενα, μέχρι που κατέληξε: «Πάμε. Φεύγουμε. Τώρα».

Η Ντενίζ έστελνε κύματα μίσους στο κεφάλι μου. Επιχείρησε να μαζέψει τα φιαλίδια με το αίμα από κάτω, αλλά με ένα σφύριγμα τής έκανα νόημα να μην το κάνει. Οπότε έστησε τον Μακ στα πόδια του. Εκείνος έβγαζε ακόμα πνιγμένα γρυλίσματα και κρατούσε στα χέρια του την αλυσίδα. Η Ντενίζ σχεδόν τον έσυρε ως το αυτοκίνητό τους και τον έχωσε στη θέση του συνοδηγού. Βγάζοντας κάτι κλειδιά από την τσέπη της, σωριάστηκε με τη σειρά της στη θέση του οδηγού.

Μόλις άκουσα τη μηχανή να ζωντανεύει, συνειδητοποίησα ξαφνικά ότι οι Αρουραίοι είχαν κι άλλο όπλο στη διάθεσή τους. Πιο γρήγορα κι από τον άνεμο έτρεξα στο προσκέφαλο του βαμπίρ και αγκομάχησα. «Σπρώξε με τα πόδια σου!» Τον κράτησα από τις μασχάλες και τον τράβηξα προς τα πίσω με όλη τη δύναμη που είχα. Εκείνος πιάστηκε, σταθεροποίησε τα πόδια του και έσπρωξε. Είχαμε μόλις περάσει τη διαχωριστική γραμμή των δέντρων, όταν το κόκκινο αυτοκίνητο ήρθε βρυχώμενο καταπάνω μας. Η Ντενίζ αστόχησε μόνο για μια γιάρδα, κι αναγκάστηκε να λοξοδρομήσει για να μη χτυπήσει το πεύκο. Στη συνέχεια άκουσα το μεγάλο μοτέρ του αυτοκινήτου των Αρουραίων να χάνεται μακριά.

«Ω, ουάου», ξεφύσηξα και γονάτισα δίπλα στο βαμπίρ, γιατί τα γόνατά μου δε με κρατούσαν πια. Η ανάσα μου έβγαине βαριά για ένα περίπου λεπτό, καθώς προσπαθούσα να συνέλθω. Το βαμπίρ κινήθηκε λίγο, κι εγώ το εξέτασα. Προς μεγάλη μου φρίκη, είδα θυσάνους καπνού να βγαίνουν από τους καρπούς του, εκεί που τον άγγιζε το ασήμι.

«Ω, φτωχούλη», είπα, θυμωμένη με τον εαυτό μου που δεν

είχα δείξει ενδιαφέρον αμέσως. Προσπαθώντας ακόμα να αναπνεύσω, άρχισα να αφαιρώ τους λεπτούς ασημένιους μάντες που φαίνεται πως ήταν μέρος μιας πολύ μακριάς αλυσίδας. «Φτωχό παιδί», ψιθύρισα μη συνειδητοποιώντας παρά πολύ αργότερα πόσο ανάρμοστα εκφράστηκα. Τα δάχτυλά μου ήταν ευλύγιστα κι έτσι απεγκλώβισα τους καρπούς του πολύ γρήγορα. Αναρωτήθηκα πώς κατάφεραν οι Αρουραίοι να του αποσπάσουν την προσοχή και να του φορέσουν αυτά τα μαραφέτια, και η εικόνα που έφερα στο μυαλό μου με έκανε να κοκκινίσω.

Το βαμπίρ έσφιγγε τα μπράτσα του πάνω στο στήθος του, όση ώρα εγώ πάσχιζα να αφαιρέσω το ασημένιο περίβλημα από τα πόδια του. Οι αστράγαλοί του αντέδρασαν καλύτερα, μιας και οι στραγγιστές δεν μπήκαν στον κόπο να ανασηκώσουν τα μπατζάκια του τζιν του και να τοποθετήσουν το ασημί πάνω στο γυμνό δέρμα του.

«Λυπάμαι που δεν έφτασα γρηγορότερα», είπα με απολογητικό τόνο. «Θα νιώθεις καλύτερα σε λιγάκι, σωστά; Θέλεις να φύγω;»

«Όχι».

Αυτό με έκανε να νιώσω πολύ ωραία, μέχρι που πρόσθεσε: «Μπορεί να ξαναγυρίσουν κι εγώ δεν είμαι σε θέση ακόμα να παίξω ξύλο». Η ψυχρή φωνή του ακουγόταν ασταθής, αλλά δεν μπορούσα να πω με ακρίβεια ότι τον άκουγα να ασημαίνει.

Κατέβασα τα μούτρα μου, κι όταν εκείνος συνήλθε, εγώ πήρα μερικές προφυλάξεις. Του γύρισα την πλάτη, αφήνοντάς τον μόνο του. Ξέρω πόσο δυσάρεστο είναι για τον άλλο να τον κοιτάνε, όταν υποφέρει. Κάθισα κάτω στο οδόστρωμα, κοιτώντας με προσοχή το πάρκινγκ. Αρκετά αμάξια είχαν φύγει, άλλα είχαν έρθει, κανένα, όμως, δεν κατέβηκε προς τη δική

μας άκρη, κοντά στα δέντρα. Από την κίνηση του αέρα γύρω μου, κατάλαβα ότι το βαμπίρ ανακάθισε.

Δε μίλησε αμέσως. Γύρισα το κεφάλι μου προς τα αριστερά για να τον κοιτάξω. Βρισκόταν πιο κοντά απ' ό,τι νόμιζα. Τα μεγάλα σκούρα μάτια του κοιτούσαν τα δικά μου. Οι κυνόδο-ντές του είχαν μαζευτεί· απογοητεύτηκα λίγο.

«Σ' ευχαριστώ», είπε ανέκφραστα.

Άρα δεν είχε ενθουσιαστεί και πολύ που τον είχε σώσει μια γυναίκα. Τυπικός άνδρας.

Αφού ήταν τόσο αγνώμων, αποφάσισα πως μπορούσα κι εγώ να φανώ λιγάκι αγενής και να τον ακούσω, ανοίγοντας εντελώς το μυαλό μου.

Και... δεν άκουσα τίποτα.

«Ω!» είπα, διακρίνοντας το σοκ στη φωνή μου, χωρίς να αντιλαμβάνομαι τι λέω. «*Δεν μπορώ να σε ακούσω*».

«Σ' ευχαριστώ!», είπε το βαμπίρ κινώντας υπερβολικά τα χείλη του.

«Όχι, όχι... μπορώ να σε ακούσω, αλλά...» και μέσα στον ενθουσιασμό μου έκανα κάτι που κανονικά δε θα έκανα ποτέ, διότι ήταν παρορμητικό, προσωπικό και αποκάλυπτε περίτρα-να πόσο ανάπηρη ήμουν. Γύρισα ολόκληρη προς το μέρος του, ακούμπησα τα χέρια μου στα μάγουλα του άσπρου προσώπου του και τον κοίταξα έντονα. Συγκεντρώθηκα, βάζοντας όλη την ενέργειά μου. *Τίποτα*. Ήταν λες και ήσουν αναγκασμένος να ακούς ραδιόφωνο, σταθμούς που δεν είχες επιλέξει, και ξαφνικά να συντονίζεσαι με ένα μήκος κύματος όπου δεν μπο-ρείς να πιάσεις τίποτα.

Ήταν παραδεισένια.

Τα μάτια του μεγάλωσαν και σκούρναν, αν και παρέμενε εντελώς ακίνητος.